

da monned põllomehshed kartwad, — jah olgo siis, kui Ma mitmel aastal parrast põletamist sõnnikud ei sa.

Hobbone rägib wargust ülles.

Monni aasta taggasi, kais tallomees punoudega möda maad ja rahwast, ja kauples neid kuida juhtus, kas rahha ehk wilja wasto. Ühhel päwal piddi kange tuiso parrast kõrtsis paigal seisma; hobbone koormaga howis. Püüdjä kõrtsi naene, kelle mees koddo ei olnud, olli tähhele pannud, et mehhel kottikesed ja sekkikesed ree peäl ollid, kus üht ja teist suggu wilja sees olli, ja olli temmal warsi himnio tousnud matti wõtta. Kui mees waikselt toas pipo immes, läks kõrtsinaene howi omma lomi watama, ja ka ühtlase teemehhe koorma kallale nufima. — Walwas teemees, kes saggedaste hobbose ja koorma parrast howis kais, olli kõrtsinaese tähhele pannematta ka howi lainud ja koor-

mast emale pimmedasse nurka seisma jänud, ja peält waatnud, kui naene wilja wõtnud, ja weiste lauta winud.

Mattikesse aia parrast teggi ennast mees nago toast tulles, ja kui hobbone perremehhe kõhhatamise heält kulis, teggi ta heält: „ohohoh!“ — Mees küsis: „Kes warrastas?“ Hobbone ohhotas jälle. Mees ütles: „Ah kõrtsinaene warrastas! Kas paljo wõttis?“ Hobbone otas kaero, ja ohhotas jälle. Mees ütles: „Woi liggi küllimetto! — Hea kül! kül ma omma pean jälle kolme wõrra kätte sama! Kui ilm soiko jääb, siis lähhäme moisa.“

Sedda mehhe ja hobbose jutto kulis naene kui immet, tulli warrastud wiljaga kohhe laudast wälja, pallus mehhele tuhhatford andeks, ja andis tale isse ilma ta küsimatta melehead, ja pallus sest wait olla.

Sest päwast polle kõrtsinaene ennam wõd-rast hoost uskunud, egga ühhegi teemehhe koormasse putunud, olgo siis, et hoost koorma liggi polle olnud.